

04/12/2019

Ευλαβικό Αφιέρωμα εις τον Μακαριστόν Μητροπολίτη Λαγκαδά κυρόν Σπυρίδωνα - ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες](#) / [Εκκλησία της Ελλάδος](#)

© Γραφείο Τύπου Τ.Μ.Α.

Εύλαβικόν Ἀφιέρωμα εἰς τόν μακαριστόν Μητροπολίτην Λαγκαδά κυρόν Σπυρίδωνα ἐπί τῇ συμπληρώσει 10 ἐτῶν ἀπό τῆς εἰς Κύριον ἐκδημίας του.

Πρωτοπρεσβυτέρου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου π. Ἀναστασίου Παρούτογλου

Γενικοῦ Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου

Ἱεράς Μητροπόλεως Λαγκαδᾶ, Λητῆς καί Ρεντίνης

**«Λαγκαδᾶ Σπυρίδωνα ἐπαινῶν, τήν εὐσέβειαν, τήν σταθεράν ἐμμονήν
εἰς τάς ἀγίας παραδόσεις
καί τόν χριστιανικόν βίον ἐπαινέσομαι»**

Γόνος εὐσεβοῦς καί πολυμελοῦς οἰκογενείας ὁ μακαριστός Μητροπολίτης Λαγκαδᾶ κυρός Σπυρίδων (κατά κόσμον Σωτήριος Τραντέλλης) γεννήθηκε τό 1926 στή Θεσσαλονίκη, στήν ὁποία ἔλαβε τήν ἐγκύκλιο μόρφωση καί σπούδασε τήν Ἱερά τῆς Θεολογικῆς Ἐπιστήμης στό ἐκεῖ Πανεπιστήμιο.

Ἐκπληρώνοντας τίς στρατιωτικές του ὑποχρεώσεις ἐκάφη μοναχός στήν Ἱερά Μονή Κοιμήσεως Θεοτόκου Πεντέλης τό ἔτος 1952 καί το ἴδιο ἔτος χειροτονήθηκε διάκονος καί πρεσβύτερος.

Ἐπηρετήσε ὡς καθηγητής στό Διδυμότειχο καί τήν Καστοριά, ὡς στρατιωτικός

ιερεύς, ως έφημέριος τών Ιερών Ναών Ζωοδόχου Πηγής Έπταλόφου καί Αγ. Ιωάννου τοῦ Χρυσοστόμου Θεσσαλονίκης, ως ήγούμενος τής Ιερᾶς Μονῆς Αγίας Θεοδώρας, τήν όποία άνοικοδόμησε έκ βάθρων. Τέλος ύπηρέτησε στήν Ιερά Μητρόπολη Κασσανδρείας ως Ιεροκλήρυξ καί Πρωτοσύγκελλος αὐτῆς.

Τό έτος 1967 εξέλεγη Μητροπολίτης Λαγκαδά. Χειροτονήθηκε έπίσκοπος στίς 26 Ιουνίου καί ένθρονίσθηκε στίς 16 τοῦ έπόμενου μήνα.

Ό πιστός λαός τής Μητροπόλεως Λαγκαδά «άγαλλομένω ποδί» ύποδέχθηκε μέ θερμές έκδηλώσεις τό σεπτό ποιμενάρχη του, άνδρα πλήρη πίστεως, άγάπης, φρονήσεως καί συνέσεως Αγίου Πνεύματος. Καί ό φιλάρετος Έπίσκοπος έπιδεικνύει άμεσα τά τάλαντα τής εύγλωττίας, τής έργατικότητας καί τής φιλαδελφίας. Δίδει μαρτυρία Χριστοῦ. Γίνεται «ύπογραμμός Κυρίου ίνα ό λαός έπακολουθήση τοῖς ίχνεσιν αὐτοῦ»(Α΄ Πέτρ. 2,21).

Άμέσως μετά τήν ένθρόνισή του έπιδόθηκε σ΄ ένα άπερίγραπτο πνευματικό καί κοινωνικό έργο. Πίστευε ότι ή άνάδειξη ίκανών στελεχών συνεργατῶν καί ή καλλιέργεια τών ψυχών τοῦ λαγκαδιανοῦ λαοῦ θά άποδώσει πλεϊστους καρπούς. Τό

ποιμαντικό έργο, τό όποιο έπετέλεσε επί 42 έτη εΐναι τεράστιο καί δέν δύναται νά άποτυπωθεΐ σέ λίγες μόνο γραμμές ή λίγες σελίδες. Μόνον ό Θεός τό γνωρίζει σέ βάθος σέ όλη του τήν έκταση, διότι έρχόμενος στό Λαγκαδά δέ βρήκε τίποτε άπολύτως καί άρχισε έκ τοϋ μηδενός. Σέ υπόμνημά του προς τήν Ίερά Σύνοδο μεταξύ τών άλλων άναφέρει: «Εΐς τήν πλέον πτωχήν αύτήν Μητρόπολιν έξελέγημεν Ήπίσκοπος τό έτος 1967 καί ό προϋπολογισμός της άνήρχετο εΐς 110.000 δρχ. κατ' έτος. Ήλάβομεν άπό τήν Ίεράν Μητρόπολιν Θεσσαλονίκης τό ποσόν τών 8.500 δρχ. προς ίδρυσιν, άφοϋ δέν ύπήρχεν οϋτε ένα γραφεΐον. Καί λέγομεν ότι μόνον αΐ σφραγΐδες εκόστισαν 15.000 δρχ., επί έτη ένοικιάζαμεν δύο μικρά δωμάτια καί τά μόνα πού εΐχομεν ένα ράντζο, μία κατσαρόλα καί μία γκαζιέρα. Ένα τηλέφωνο τοϋ στρατοϋ, ένα τζΐπ τοϋ στρατοϋ χωρίς πόρτες καί μΐαν κάπαν ποιμενικήν διά τό ψϋχος. Μόνος έγώ καί γραμματεϋς καί ταμΐας καί συντάκτης τών μισθολογικών καταστάσεων. Άποροϋμεν πώς άντέξαμεν».

Ός στοργικός ποιμενάρχης έστρεψε τό ένδιαφέρον του σέ όλα τά επίπεδα. Άνήγειρε τό Μητροπολιτικό οΐκημα δίπλα στόν Ήρό Μητροπολιτικό Ναό τής Άγίας

Παρασκευής. Ανήγειρε τό Ἐπισκοπεῖο τῆς Λητῆς, στό ὁποῖο διέμενε μέχρι τῶν σεισμῶν τοῦ 1978 καί ἀργότερα παραχωρήθηκε γιά νά καταστεῖ ἰατρεῖο πασχόντων συνανθρώπων μας.

Ἐπί τῶν ἡμερῶν του ἀνεγέρθησαν περικαλλέστατοι ναοί ὡς τῆς Κοιμ. Θεοτόκου Λαγκαδᾶ, τοῦ Ἀγ. Νικολάου Λαγυνῶν, τῶν Ἀγ. Κωνσταντίνου καί Ἐλένης Ἀσσήρου, Κοιμ. Θεοτόκου Βασιλουδίου, Κοιμ. Θεοτόκου Δρυμοῦ, Ἀγ. Παρασκευῆς Κολχικοῦ, Κοιμ. Θεοτόκου Ἁγίου Βασιλείου, Προφ. Ἡλιοῦ Νικοπόλεως, Ἀγ. Γεωργίου Ξυλοπόλεως, Κοιμ. Θεοτόκου Κρυονερίου καί Ἀγ. Ἀθανασίου Καβαλαρίου. Ἄλλοι δέ Ναοί ἀνακαινίσθησαν ἐκ βάθρων ὡς ὁ Μητροπολιτικός Ναός τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, τῆς Ἀγ. Κυράννης Ὁσσης, τοῦ Ἀγ. Γεωργίου Σοχοῦ, Ζωοδόχου Πηγῆς Ἄσκοῦ, Ἀγ. Δημητρίου Ἀναλήψεως καί Ἀγ. Ἀθανασίου Σχολαρίου.

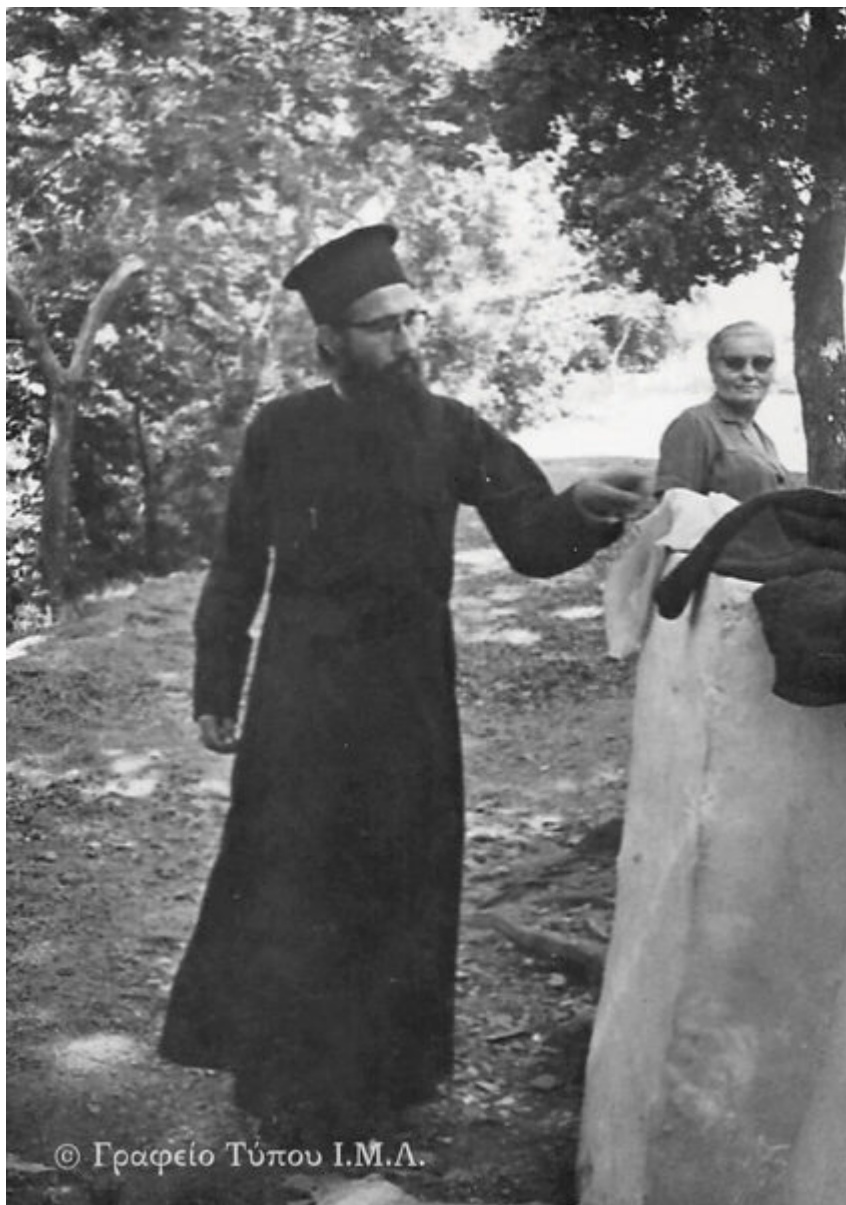
Οἱ πολυπληθεῖς Ἱερές Μονές καταδεικνύουν σαφέστατα τήν ἀγάπη τοῦ Μητροπολίτου πρός τό μοναχικόν πολίτευμα. Ἡ Ἱερά Μονή τῆς Ἁγίας Τριάδος Πέντε Βρύσεων, ἡ ὁποία ἦταν καί τό κατάλυμα τοῦ Ποιμενάρχου, τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος Σοχοῦ, τοῦ Παντοκράτορος Μελισσοχωρίου, τῶν Ἀρχαγγέλων Βασιλουδίου, τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ Ἁγίου Βασιλείου καί τό Μετόχιο τῆς Ἱεράς Μονῆς Δοχειαρίου Ἁγίου Ὁρους εἶναι φάροι τηλαυγεῖς ἀκτινοβολοῦντες «Φῶς Χριστοῦ». Τά τελευταῖα χρόνια ἔλεγε χαρακτηριστικά: «Ὅταν ἤρθαμε στό Λαγκαδᾶ δέν εἴχαμε ποῦ νά μείνουμε καί τώρα δέν ξέρουμε ποῦ νά μείνουμε».

Ἡ Στέγη τῶν Γερόντων, τὰ Ἐντευκτῆρια τῶν Νέων, οἱ Ἐκκλησιαστικές Κατασκηνώσεις, τό Διαβαλκανικό Κέντρο - Ξενώνας, ὁ Βρεφονηπιακός Σταθμός ἦταν μέ τή Χάρη τοῦ Θεοῦ ἔργα ἀγάπης καί εὐποιίας τοῦ Μητροπολίτου. Στόν δέ Ραδιοφωνικό Σταθμό τῆς Μητροπόλεως, δημιούργημα τῶν χειρῶν του, μιλοῦσε κάθε μέρα δύο καί τρεῖς φορές.

Καί ὡς ποιμενάρχης Μητροπόλεως τῶν Νέων Χωρῶν ὑπεραγαποῦσε κυριολεκτικά τό Σεπτό καί Μαρτυρικό Οἰκουμενικό μας Πατριαρχεῖο, τό ὁποῖο ὡς φωτοδότης πνευματικός φάρος διαχέει παντοῦ τό τῆς Ὁρθοδοξίας ἅγιο φῶς καί στό ὁποῖο ἀνεφερόταν πάντοτε με δέος καί ἔνδακρυς. Ἔλεγε χαρακτηριστικά: «Ἄν γινόταν καί μπορούσα νά κάνω στό μπράτσο μου τατουάζ, θά ἔγραφα μέ μεγάλα γράμματα ΦΑΝΑΡΙ». Μιλοῦσε ἐπίσης μέ πολύ σεβασμό γιά τόν Οἰκουμενικό μας Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαῖο, τόν μεγάλο τοῦτο πνευματικό ἀετό τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁ ὁποῖος ἀνοίγοντας τίς παμμεγέθεις πτέρυγές του, κατακαλύπτει ὁλόκληρο τόν πνευματικό ὀρίζοντα τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὁ ἴδιος ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης ἄλλωστε, ὅταν ἔμαθε τά τῆς ἀσθενείας τοῦ Μητροπολίτου, τοῦ ἀπέστειλε ἐπιστολή, στήν ὁποία μεταξύ τῶν ἄλλων ἀνέφερε: «Διά πολλῆς περιβάλλοντες ἀγάπης καί ἐκτιμῆσεως τήν ὑμετέραν προσφιλή ἱερότητα, μετ' ἰδιαιτέρας συγκινήσεως ἐπληροφορήθημεν περί τῆς προσφάτου ἀδιαθεσίας αὐτῆς καί προαγόμεθα διά τοῦ παρόντος ἡμῶν ἀδελφικοῦ Γράμματος ἵνα ἐκφράσωμεν αὐτῇ τήν βαθεῖαν συμπάθειαν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας καί ἡμῶν προσωπικῶς.

Δεόμενοι τοῦ ἱατροῦ τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων ἡμῶν Κυρίου ὑπέρ τῆς ἀποκαταστάσεως ταχέως τῆς πολυτίμου ὑγιείας τῆς ὑμετέρας ἱερότητος, εὐχόμεθα αὐτῇ τά ἐφετά ἡμῖν αἴσια κατ' αὐτήν, καί ἐπικαλούμεθα ἐπ' αὐτήν τήν χάριν καί τό ἄπειρον ἔλεος Αὐτοῦ».

Ἡ σύνεσή του, τό μειλίχιο τοῦ χαρακτήρος, ἡ μετά θρησκευτικῆς εὐλαβείας στῆς παραδόσεως τά θέσμια, στά ὅσια καί ιερά τῆς καθ' ἡμᾶς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας προσήλωση καί ἐμμονή καί γενικά ὀλόκληρη ἡ θεοφιλῆς του πολιτεία τόν ἀνύψωσαν στούς ὑψηλοτέρους ἀναβαθμούς τοῦ πνεύματος καί ἔτσι κατέλαβε ὄχι ἀπλῶς περιφανῆ, ἀλλά πρωτεύουσα θέση στή συνείδηση τῆς Ἀρχιερατικῆς χορείας τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας.

Διά τῆς ἠθικῆς του βιοτῆς καί τῆς Ἐκκλησιαστικῆς, κοινωνικῆς καί ἐθνικῆς προσφορᾶς του, εἰσηλθε στή χορεία τῶν διαπρεπῶν ἀνδρῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος με τό ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 2406/3-7-2002 ἔγγραφό της εὐχαριστεῖ καί συγχαίρει τόν Μητροπολίτη Λαγκαδᾶ Σπυρίδωνα: «ὅτι ἡ ὑμετέρα Σεβασμιότης παρέσχεν ἀβραμιαίαν ξενίαν εἰς νέους

έκδρομείς έκ τῆς περιοχῆς τῶν Σκοπίων, ἐπισκεφθέντες τὴν Πατρίδα ἡμῶν μέ ἐπί κεφαλῆς τον Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Βελεσσῶν κ. Ἰωάννην...». Ἐλεγε χαριτολογώντας ὁ Γέροντας στόν Ἐπίσκοπο Βελεσσῶν (πού τότε ἀνῆκε στη σχισματική Ἐκκλησία τῶν Σκοπίων καί σήμερα νόμιμο καί κανονικό Ἀρχιεπίσκοπο Ἀχρίδος): «Ἐσᾶς κανονικά οὔτε καλημέρα δέν πρέπει να σᾶς ποῦμε, ἀλλά σᾶς φιλοξενοῦμε μέ ἀγάπη, γιατί αὐτήν τὴν ἀγάπη δίδαξε ὁ Χριστός».

© Γραφεῖο Τύπου Ι.Μ.Λ.

Ὁ Λαγκαδά Σπυρίδων ἦταν εὐπροσήγορος καί μειλίχιος πρός ἅπαντες. Μέ τή χαρισματική του μορφή καί τή μεγάλη ψυχή του ἐνέπνεε, ἐδίδασκε, ἔδιδε πίστη καί θάρρος, γέμιζε τούς πάντες μέ ἐλπίδα. Ἀνῆκε στούς ἥρωες τῆς πίστεως, οἱ ὅποιοι μιλοῦν μέ τὴν καρδιά «ποτέ ἀπό το χρέος μή κινοῦντες». Ἦταν μία θαυμαστή προσωπικότητα, ἕνας ἀσκητής Ἐπίσκοπος. Ἐπρόκειτο γιά μορφή ὄχι συνήθη, μέ ἕναν κόσμο πλούσια πνευματικό, πού σημείωνε τή φυσιγνωμία του καί καθημερινά μεταβάλλονταν σέ ἀπόλυτο σεβασμό καί προσφορά στή χριστιανική κοινωνία τοῦ Λαγκαδά. Ἐμφοροῦνταν ἀπό βαθιές θρησκευτικές πεποιθήσεις καί ἀνιδιοτελεῖς κρίσεις καί μέ βαθύ σεβασμό στήν Ἱερή Παράδοση καί τούς θεσμούς. Ἦθελε τὴν

Ἐκκλησία νά στέκεται ψηλά, ὡς θεῖος θεσμός και μάλιστα σέ μιά κρίσιμη ἐποχή πού ἡ Ἐκκλησία μας χρειάζεται ὅλους.

Οὐδέποτε τό βάρος τῆς ἡλικίας του ἐμείωνε τό ἐνδιαφέρον του γιά τη ζωή τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ψυχή του παρέμεινε νεανική καί ὁ θεῖος ἔρωτάς του πρὸς τήν Ὁρθόδοξη χριστιανική ἀλήθεια ἐπτέρωνε τό μυαλό και τήν καρδιά του. Ἡ ζωή του ἦταν μιά συνεχῆς διδασκαλία, ἕνα φωτεινό παράδειγμα γιά τούς κληρικούς καί γιά τούς πιστούς χριστιανούς.

Τό κήρυγμά του ἦταν ἀπλό, ἀλλά ἔμπαινε στίς ψυχές τῶν ἀκροατῶν του. Τηροῦσε μέ ἀκρίβεια αὐτά πού δίδασκε. Μπροστά του γίνονταν ὅλα ἀληθινά. Τό ψεύτικο χανόταν. Τό ἀληθινό καί τό γνήσιο πρυτάνευε. Ἡ ἐπιβλητική παρουσία του ἔδινε θάρρος γιά πνευματικούς ἀγῶνες. Ἡ Θεία Λειτουργία ἦταν ἡ ζωή του. Κάποτε λειτουργοῦσε κάθε μέρα, σάν τούς ἀσκητές τοῦ Ἁγίου Ὄρους, τούς ὁποίους ἐκτιμοῦσε βαθύτατα. Ἐπί πολλά χρόνια λειτουργοῦσε κάθε Πέμπτη στό Ναό τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος Λαγκαδά. Τοῦ ἄρεσε νά λειτουργεῖ ἐκεῖ μέ ἡσυχία και κατάνυξη. Ἐκεῖ ἔκανε καί τίς περισσότερες χειροτονίες. Ἀλλά καί ὅπου λειτουργοῦσε οἱ πιστοί κατέκλυζαν τό ναό, γιά νά γευθοῦν τή χάρη τῆς Θείας Λειτουργίας, νά ἀπολαύσουν τή μελωδική καί ἐπιβλητική του ψαλμωδία, νά νοιώσουν τή γλυκύτητα τῆς προσευχῆς, νά διδαχθοῦν ἀπό τόν οἰκοδομητικό του

λόγο καί τή σεμνή καί χαρισματική του μορφή καί παρουσία.

Δέν ζητοῦσε τίς πρωτοκαθεδρίες. Οἱ μεγάλες δωρεές τοῦ Θεοῦ δίδονται στούς ταπεινούς τῆ καρδία, κατά τούς Εὐαγγελικούς λόγους: «ὁ δε ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται». Καί αὐτὴν τὴν ταπείνωση τὴν ἐβίωνε. Πράττων μᾶς ἐδίδασκε. Καί, πράγματι, ζοῦσε μέ τόση ἀκρίβεια καὶ νήψη. Ἦταν ἐκδηλο ὅτι ἀπαύστως περιπόλευε στὸν οὐρανό, παρ' ὅλες τίς ἀρχιερατικές του μέριμνες. Διὰ τοῦτο συχνά μᾶς ἐπαναλάμβανε: «Ὅταν λειτουργεῖτε, νά λειτουργεῖτε μέ εὐλάβεια, σάν νά εἶναι ἡ τελευταία σας λειτουργία». Ἀλησμόνητες μᾶς μένουν οἱ μυσταγωγικές ἀρχιερατικές του ἱεουργίες. Ἡ παράστασή του ἦταν χερουβική. Καθὼς λειτουργοῦσε, ἡ φωνὴ του δυνατὴ καί κρυστάλλινη, ἐπάλλετο καὶ ἐδονεῖτο ὅλος. Καθ' ὅλη τὴ Θεία Λειτουργία ἦταν αἰσθητό ὅτι ἀπολάμβανε τὴ θεία δόξα. «Αὐτὸς μὲν ἐν τῷ Θεῷ, ὁ δὲ Θεὸς ἐν αὐτῷ ἀναπαυόμενος κατ' ἀνάκρασιν». Ὁ τρόπος ἐκδηλώσεως, ἀνεξαιρέτως, ὅλων τῶν ἐνεργειῶν του ἐντός ἢ ἐκτός τοῦ θυσιαστηρίου προσεπιβεβαίωνε, ὅτι ἦταν φορέας χάριτος καί ἀγιότητος. Ὅ,τι ἔπραττε, τό ἔπραττε ὡς κατενώπιον τοῦ θυσιαστηρίου, ὡς λειτουργὸς τοῦ Θεοῦ μέ ἀόρατο τελεσιουργό τὸν Θεάνθρωπο καί Μέγα Ἀρχιερέα Ἰησοῦ Χριστό. Κατὰ τὴν τέλεση τῶν Θείων Μυστηρίων καί ἰδιαίτερα στό Μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας ἡ ὅλη στάση του καθομολογοῦσε ὅτι αὐτὸς ἱεουργοῦσε ὡς δοχεῖον

τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Ἡ στάση, οἱ κινήσεις του, ἡ μελωδική φωνή του, το ὕφος τοῦ προσώπου του, ἡ ἱεροπρεπὴς αἰσθητικὴ παρουσία του παρέπεμπαν εὐθέως στό πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ. Εἶτε ἐκφωνοῦσε, εἶτε ἀνεγίνωσκε, εἶτε ἐκήρυττε ἦταν πάντα μυσταγωγικός, ἐπιβλητικός, ἀνεπιτήδευτος, ἀπλός καί πειστικός. Προσευχόταν μέ ἔκσταση καί κατάνυξη. Κοινωνοῦσε τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ μέ πολλή προσοχή, δέος καί εὐλάβεια. Δέν θά ἦταν ὑπερβολή νά ποῦμε, πῶς ὅταν λειτουργοῦσε ζοῦσε μεταξύ οὐρανοῦ καί γῆς καί αὐτὴ τῆ βιωματικὴ ἐμπειρία του τη μετέδιδε πρός τούς ἱερεῖς καί τόν πιστό λαό.

Ὁ Μητροπολίτης Λαγκαδᾶ Σπυρίδων ἔκρυβε στά μύχια τῆς καρδιάς του μιά ἀνεκκλάλητη καί ἀτέρμονη ἀγάπη γιά τό Χριστό. Αὐτός ὁ θεῖος ἕρωσ ἦταν ἀειθαλής μέχρι τήν τελευτή του, διότι οἱ ρίζες του ἦταν ἀπλωμένες μέσα στή βαθειά του ταπείνωση. Μετέχοντας στη θεία ζωή, κατέστη ἀθάνατος. Ἦταν ἀναμφισβήτητα συνειδητός μιμητής τοῦ Χριστοῦ, φιλόθεος, φιλάγιος καί φιλόανθρωπος, φιλομόναχος καί φιλοπατερικός, ἀκτῆμων καί ἀνιδιοτελής. Ἦταν μιά ἐκκλησιαστικὴ μορφή πού ἐνέπνεε σεβασμό, χαρά καί ἐμπιστοσύνη στό πρόσωπό του, τούς λόγους καί τά ἔργα του. Ἦταν Ἐπίσκοπος ἀνεπίληπτος (Α΄ Τιμ. 3,2), λειτουργός τῶν θείων μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας καί φιλακόλουθος «ὄλως ἱερωμένος Θεῷ».

Ἡ διοργάνωση τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων ἦταν κύριο μέλημα τοῦ Ἱεράρχου. Τό ἐνδιαφέρον του γιά τούς σπουδάζοντες τόν ὀδήγησε στην παραχώρηση τῆς μικρῆς του οἰκίας στή Θεσσαλονίκη, στήν ὁποία ἔβρισκαν οἱ φοιτητές δωρεάν κατάλυμα καί πλούσια ἀγάπη.

Είχε μεγάλο ενδιαφέρον και ανησυχία για τή νεολαία τοῦ Λαγκαδά, τή μόρφωσή της, για τήν καλή πορεία της, τά ιδανικά, τούς στόχους καί τά όράματά της. Μέ τίς συνεχεῖς όμιλίες του στό ραδιόφωνο και στούς ναούς πού λειτουργοῦσε, προέβαλλε σέ όλους καί ιδιαίτερα στους νέους, μέ σαφήνεια καί ἐνάργεια, τό πνεῦμα τῆς Ἑλληνορθοδοξίας και τῆς Ρωμοσύνης. Ἡ παρουσία του πάντοτε ἦταν φωτεινή. Κοντά στα παιδιά τό πρόσωπό του ἔλαμπε ἀπό ἀγάπη καί πνευματική στοργή. Ὁ πνευματικός του λόγος, οἱ παιδικοί του ἀστεῖσμοί καί τά ψυχωφελῆ ἀνέκδοτά του ἔκαναν τήν ἐπικοινωνία του ἄμεση καί ζεστή μέ τά παιδιά. Τό ἀνύστακτο ἐνδιαφέρον για τήν πνευματική προκοπή όλων δεν ἔπαψε ποτέ, ἀκόμη καί ὅταν πληγωμένος ἀπό τήν ἀσθένεια συνέχιζε νά προσεύχεται για ὅλους, νά ρωτᾶ για τήν πορεία τῶν παιδιῶν, να χαίρεται για τήν πνευματική τους προκοπή καί νά συμβουλεύει για ὅ,τι ἔκρινε ἀπαραίτητο.

Ἡ στάση του καί ἡ ἐν γένει συμπεριφορά του ἀπέναντι στόν Ἱερό Κλήρο καί τό χριστεπώνυμο πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, τόν ἀνέδειξαν σέ στοργικό πατέρα καί καλό ποιμένα. Σεβόταν, ἐκτιμοῦσε καί ἀγαποῦσε πολύ τούς ἱερεῖς. Μεγάλο ἦταν τό ἐνδιαφέρον του καί ἐπίπονη ἡ ἀναζήτησή του για τήν ἐξεύρεση προσώπων μέ φόβο Θεοῦ καί καθαρότητα βίου, ἀλλά καί ἡ μεγάλη δοκιμασία καί ἡ προετοιμασία τους, πρὶν ὀδηγηθοῦν στήν Ἱεροσύνη.

Ὁ Μητροπολίτης Σπυρίδων ἦταν ἕνας οὐράνιος ἄνθρωπος, ὑψωμένος πάνω ἀπ' τὶς ἀνθρώπινες μικρότητες καὶ ἀδυναμίες, ἕνας ἀληθινός φίλος τοῦ Θεοῦ. Ἐναπέθετε τὸν ἑαυτό του σ' Ἐκεῖνον. Γι' αὐτό καί σ' ὅλες τὶς δοκιμασίες του ἦταν ἡρεμος. Εἶχε τὴν πίστη ὅτι ὁ Θεός θα οἰκονομήσει τὰ πράγματα. Ἐνίσχυε καὶ πράϋνε τὶς παραγμένες ψυχές μέ τὴ διδασκαλία του, τό παράδειγμά του, τὴν εὐεργεσία του. Ἄφηνε κάθε πρόνοια στό Θεό τῆς προνοίας. Τίποτε δέν ἔκανε πρὸς «τό θεαθῆναι τοῖς ἀνθρώποις» (Ματθ. κγ',5). Ἐνδιαφερόταν γιὰ τὴν ἐπαρχία πού ποίμαινε, φρόντιζε γιὰ τό ποίμνιό του καὶ πονοῦσε γιὰ τοὺς ἀνθρώπους του. Παροιμιώδεις ἔχουν μείνει οἱ ἀγῶνες του γιὰ νά μή δημιουργηθεῖ ΧΥΤΑ στήν ἐπαρχία Λαγκαδᾶ. Σέ ἔγγραφό του πρὸς τόν τότε Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν Χριστόδουλο, τοῦόποιου ζητοῦσε τὴ βοήθεια, ἀνέφερε: «Εἰς τὴν τετάρτην δεκαετίαν τῆς διακονίας μου ὡς Ἐπισκόπου οὐκ ἔσχηκα ἄνεσιν καὶ βεβαίως ὄχι διά τον ἑαυτόν μου. Οἱ ἄνθρωποί μου πρέπει νά τύχουν καλυτέρας μεταχειρίσεως. Ἀρκεῖ ἡ ἐρήμωσις τῆς περιοχῆς καί καί ἡ ἐγκατάλειψις! Ἀρκεῖ ἡ φονική ἀπόφασις περί δημιουργίας ΧΥΤΑ δι' ὀλόκληρον τόν Νομόν πλησίον τῆς πόλεως Λαγκαδᾶ, πράγμα πού ἀποτελεῖ καί τὴν χαριστικήν βολήν διά τόν τόπον ἐν ἰσχύει τῆς Διεθνοῦς Συνθήκης RAMSAR, διά τῆς ὁποίας ἀπαγορεύεται εἰς τὴν περιοχὴν μας, λόγω λιμνῶν, ἡ δημιουργία ΧΥΤΑ καί

όλοκλήρου τοῦ Νομοῦ. Καθημερινῶς δέχομαι τά πικρά παράπονα τοῦ ποιμνίου μου, πλήν ἀνομολόγητα συμ φέροντα καταπατοῦν τό δίκαιον καί παραδίδουν εἰς ἀφανισμόν τούς ὀλίγους και ἀδυνάτους».

Τά τελευταία χρόνια, ὡς ὁ ἀρχαιότερος Ἱεράρχης τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, ὑπῆρξε ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς Ἱεραῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας. Σέ προσφώνησή του, λοιπόν, πρὸς τόν Ἀρχιεπίσκοπο καί τούς Συνοδικούς Συνέδρους μεταξύ τῶν ἄλλων ἀνέφερε: «Κατεστάθηνεν Ἐπίσκοποι ἐλέει καί οἰκτιρμοῖς τοῦ μεγάλου Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ... ἐπιδείξωμεν σπουδήν πρὸς γνῶσιν τοῦ εὐαγγελικοῦ Νόμου, ζήσωμεν ἀσκανδαλίστως πιστεύοντες ὀρθῶς καί ζῶντες καθαρῶς. Καί ὁ λόγος ἡμῶν τρέχει καί ὁ λαός ὀδηγεῖται εἰς νομάς σωτηρίου. Φρονοῦμεν ταπεινῶς, ὅπως ἀγωνισθῶμεν μετὰ ζήλου διά τόν εὐαγγελισμόν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ συσχεπτόμενοι διά τήν λύσιν τῶν ἀναφυομένων ἐκάστοτε προβλημάτων μή φειδόμενοι κόπου καί ταλαιπωρίας. Προς ἀναζήτησιν τῶν πεπλανημένων καί παραμυθίαν καί ἐνίσχυσιν τῶν πεινῶντων καί ἀστέγων ...Χωρήσωμεν καί ἐν συμφωνίᾳ ὁμολογήσωμεν Τριάδα ὁμοούσιον. Ἔως καιροῦ ἔχομεν ἐργαζώμεθα τό ἀγαθόν πρὸς πάντας... Δύσκολοι οἱ καιροί καί τό κλυδώνιον

χαλεπόν. Ὅμως καί ὁ Θεός βοηθός καί σκεπαστής. Μή μείνωμεν ἔξω τοῦ νυμφῶνος. Καλούμεθα εἰς πανστρατιά, προκειμένου νά χειραγωγηθοῦν οἱ παραπαίοντες και διά νά εὔρουν οἱ παραπλανηθέντες φῶς τό ἀνέσπερον τό φωτίζον και ἀγιάζον πάντα ἄνθρωπον».

Βέβαια ἡ μεγάλη δραστηριότητα τοῦ Γέροντα δέν ἦταν δυνατό να συνεχίζεται ἐπ' ἄπειρον. Κάποτε θά διακοπτόταν. Τό ἀντιλαμβανόταν καί ὁ ἴδιος. Ἴσως νά εἶχε καί κάποια ἐσωτερική πληροφορία, γιατί πολλές φορές στά κηρύγματά του, ὅταν μιλοῦσε γιά τή μετάνοια, τόνιζε: «Νά μετανοήσουμε, νά εἴμαστε ἕτοιμοι, γιατί τό κυπαρίσσι εἶναι μπροστά μας». Καί ὅταν ἀκόμη ἀργότερα ὑπέφερε ἀπό τή δοκιμασία τῆς ἀσθένειας, αὐτός συνέχιζε ἀμείωτα τό ποιμαντικό του ἔργο. Ἄνταποκρινόταν πρόθυμα καί μέ χαρούμενη διάθεση στά καθήκοντά του και προσπαθοῦσε νά ἀνταποκριθεῖ στήν ἀγάπη τοῦ ποιμνίου του, πού τοῦ τήν ἔδειχναν ποικιλότροπα.

Ἡ κάμψη τῆς ὑγείας τοῦ Γέροντα προχωροῦσε σταθερά. Ἄρχισαν οἱ εἰσαγωγές στά νοσοκομεῖα καί οἱ ἀναγκαῖες θεραπευτικές βοήθειες, ἀγωγές καί ἀκτινοθεραπεῖες. Σέ ὄποιο νοσοκομεῖο κι ἄν πήγαινε, ὅλοι ἔδειχναν ἐνδιαφέρον γιά τήν ὑγεία τοῦ Ἐπισκόπου καί ὅλοι ἦταν πρόθυμοι νά παράσχουν κάθε βοήθεια, γιατί, καθώς ἔλεγαν, ἡ ἐκτίμησή τους πρὸς τό πρόσωπο τοῦ Γέροντα ἦταν μεγάλη καί σ' αὐτό συνέβαλε καί ἡ γαλήνια μορφή καί ἡ στάση τοῦ ἀσθενοῦς. Ζητοῦσε καί μεταλάμβανε συχνά τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Ἔπερνε δύναμη καί ζωή ἀπό τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ἀπό τήν παρουσία τοῦ ἴδιου τοῦ Κυρίου.

Ἀντιμετώπιζε ἄφοβα καί μέ ἡρεμία τήν ἀσθένειά του, τούς πόνους ἀλλά καί τό θάνατο. Τό κομποσχοῖνι καί τό Ψαλτήρι δέν ἔλειπαν ἀπό τά χέρια του. Ἀκόμα καί μέσα στό αὐτοκίνητο κατά τίς καθημερινές ἐξορμήσεις του διάβαζε τούς Ψαλμούς καί προσευχόταν.

Τίς τελευταῖες ἡμέρες τοῦ Νοεμβρίου 2009 κατέρρευσε σωματικά. Κανείς δέν πίστεψε ὅτι φεύγει. Εἶχαμε συνηθίσει στήν ἰδέα τῶν παλινδρομήσεων τῆς ἀσθενείας του. Ἀλλά αὐτή ἡ κατάσταση δέν μπορούσε νά συνεχισθεῖ τώρα πιά.

Ἡ εἶδηση τῆς ἐπιδείνωσης τῆς ἀσθενείας του διαδόθηκε παντοῦ.

Γι' αὐτό πλήθη λαοῦ ἔρχονταν καθημερινά γιά νά τόν δοῦν, νά πάρουν τήν εὐχή του. Ὅλα ἔδειχναν ὅτι θά φύγει ἀπό τήν κοιλάδα αὐτή τοῦ κλαυθμῶνος. Ἡ νόσος τόν καταβάλλει ὀλοένα καί περισσότερο. Το σῶμά του ἀποστεωμένο πιά φθίνει συνεχῶς. Στόν ταπεινό χῶρο πού διέμενε ἔρχονταν νά τό ἐπισκεφθοῦν ἄνθρωποι ὅλων τῶν τάξεων. Τά μάτια μας ἀποθανάτισαν συγκινητικές στιγμές. Ἡ ταπεινή παρουσία του γίνεται κάτοπτρο στόν κάθε ἐπισκέπτη. Οἱ δυνατοί ἔνοιωθαν ἀδύνατοι μπροστά του, γιατί τούς λύγιζε ἡ ἀρετή του. Οἱ ἀδύνατοι πάλι ἔνοιωθαν δυνατοί, γιατί τούς ἐνίσχυε ἡ θεϊκά του ἀγάπη. Ἡ κατάσταση τῆς υἱείας του ἄρχισε νά παίρνει ἐπικίνδυνη τροπή. Ὅδευε ἤρεμα πρός τόν θάνατο. Κι ἔσβησε σάν πουλί. Σάν νά ἔγειρε γιά ὕπνο.

Έκει στό άγαπημένο του Μοναστήρι τής Άγίας Τριάδος Πέντε Βρύσεων. Ήταν Παρασκευή 4 Δεκεμβρίου 2009 καί ώρα 14.50΄. Ή ψυχή τοῦ Ἐπισκόπου φτερούγισε γιά τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ «έν χώρα ζώντων», «έν σκηναῖς Δικαίων», πλήρης ἡμερῶν, γιά νά ἀναπαυθεῖ στίς αὐλές τοῦ Κυρίου προσαγόμενος ἀπό τούς μεγάλους ἑορταζόμενους Άγίους τής ἡμέρας, τήν Άγία μεγαλομάρτυρα Βαρβάρα, τόν ὄσιο Ἰωάννη Δαμασκηνό καί τόν ἱερομάρτυρα Σεραφεῖμ ἐπίσκοπο Φαναρίου.

Τό ἄγγελμα τοῦ θανάτου διαδόθηκε ἀστραπιαία σέ ὀλόκληρη τη Μητρόπολη Λαγκαδᾶ καί σκόρπισε παντοῦ θλίψη καί συγκίνηση. Ἐνημερώθηκε ἀμέσως ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος καί ὁ ἀρχιγραμματεὺς τής Ἱεράς Συνόδου, μετά τοῦ ὁποῦ κανονίσθηκε νά ψαλλεῖ ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία καί νά πραγματοποιηθεῖ ἡ ταφή τήν Κυριακή 6 Δεκεμβρίου.

Μετά από λίγη ώρα κατέφθασε ο Τοποτηρητής της Ιεράς Μητροπόλεως Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ίερισσοῦ, Ἀγίου Ὁρους καί Ἀρδαμερίου κ. Νικόδημος καί συγκινημένος τέλεσε τό πρῶτο τρισάγιο. Ἀμέσως μετά ἄρχισε ὁ εὐπρεπισμός τῆς σοροῦ τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου. Ἡ καμπάνα τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ ἄρχισε νά χτυπᾷ πένθιμα καί ἀκολουθῶς ὄλων τῶν ναῶν τῶν ἐνοριῶν τῆς Μητροπόλεως.

Μετά ἀπό λίγες ὥρες ἡ πάντιμος σορός τοῦ Μητροπολίτου μεταφέρθηκε στόν ἱερό Μητροπολιτικό Ναό τῆς Πολιούχου τοῦ Λαγκαδᾶ Ἀγίας Παρασκευῆς καί ἐτέθη εἰς προσκύνηση τοῦ πιστοῦ λαοῦ. Ὀλόκληρη ἡ πόλη καί ἡ ἐπαρχία τοῦ Λαγκαδᾶ πενθοῦσα καί κλαίουσα παρήλασε μέ ἀπόλυτη τάξη μπροστά ἀπό τό ἱερό σκῆνωμα καί ἀπέθεσε τόν φόρο τῆς τιμῆς καί εὐχαριστίας της ἀποκομίζοντας ὡς ἀντιμισθία τήν πατρική του εὐλογία. Ὅλοι ἔκλιναν εὐλαβῶς καί ἀσπάζονταν το πατρικό χέρι μέ τήν χαρακτηριστική γιά τούς μοναχοὺς εὐκαμψία του.

Ὁ περίκλυτος τῆς ὀσιοπαρθενομάρτυρος Ναός, ὁ ὁποῖος ἐπί σαράντα δύο ἔτη εἶχε ἀπολαύσει τόν σεβάσμιο ἱεράρχη ἱεουργοῦντα τά θεῖα Μυστήρια καί καταπλήσσοντα μέ τή ρητορική του δεινότητα τά πλήθη τῶν ἐκκλησιαζομένων

άφυπνίζοντας τις συνειδήσεις, δέχθηκε στους κόλπους του τόν πολίο καί άκάματο Ποιμενάρχη του ύπνοϋντα τον ύπνο τοϋ δικαίου καί τετελειωμένο.

Τό πρωί τοϋ Σαββάτου τελέσθηκε μέ πολύ κατάνυξη Άρχιερατική Θεία Λειτουργία προεξάρχοντος τοϋ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μιλήτου κ. Άποστόλου, ό όποιος έκήρυξε τό Θεϊό Λόγο έπικεντρώνοντας τό ένδιαφέρον καί έγκωμιάζοντας κυρίως τό βίο καί τήν πολιτεία τοϋ πεφωτισμένου καί χαρισματικοϋ Ίεράρχου. Μετά τή Θεία Λειτουργία άρχισε πάλι τό προσκύνημα τοϋ σκηνώματος ύπό τοϋ κλήρου και τοϋ λαοϋ, τό όποιο συνεχίσθηκε καθ' όλην τήν διάρκεια τής ήμέρας. Ένα προσκύνημα συνεχές, πυκνό καί εύλαβικό, μέ τή χαρακτηριστική συμμετοχή πολλών παιδιών καί νέων ανθρώπων.

Τήν έπομένη ήμέρα, Κυριακή 6 Δεκεμβρίου, έορτή τοϋ Άγίου Νικολάου, τελέσθηκε Άρχιερατικό Συλλείτουργο προεξάρχοντος τοϋ Τοποτηρητοϋ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ίερισσοϋ, Άγίου Όρους και Άρδαμερίου κ. Νικοδήμου μέ τή συμμετοχή τοϋ Θεοφιλεστάτου Έπισκόπου Θερμών κ. Δημητρίου καί πλήθους κληρικών. Μετά τό πέρας τής Θείας Λειτουργίας ύπό τόν πένθιμο ήχο τών κωδώνων τών ναών καί τών πένθιμων έμβατηρίων τής Φιλαρμονικής τοϋ Δήμου Λαγκαδά τό σκήνωμα τοϋ Ποιμενάρχου λιτανεύθηκε στίς κεντρικές όδούς τής πόλεως τοϋ Λαγκαδά, γιατί δέν θά δινόταν ή εύκαιρία μετά τή νεκρώσιμη άκολουθία, νά γίνει περιφορά τοϋ σκηνώματος, έπειδή ό τάφος βρισκόταν στό παρακείμενο τοϋ Μητροπολιτικοϋ Ναοϋ Ίερό παρεκκλήσιο τοϋ Άγίου Σπυρίδωνος.

Στις 3 ή ώρα τό μεσημέρι έψάλη ή έξόδιος Άκολουθία, ή όποία ύπήρξε ιδιαίτερα συγκινητική. Σέ αύτήν προεξήρχε ό Μακαριώτατος Άρχιεπίσκοπος Άθηνών και πάσης Έλλάδος κ. Ίερώνυμος και έλαβαν μέρος οί Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες: Θεσσαλονίκης Άνθιμος, Γρεβενών Σέργιος, Μιλήτου Άπόστολος (Οίκουμενικού Πατριαρχείου, Γουμένισσης Δημήτριος, Βεροίας και Ναούσης Παντελεήμων, Καστορίας Σεραφείμ, Βρεσθένης Θεόκλητος, Φλωρίνης Θεόκλητος, Κασσανδρείας Νικόδημος, Νευροκοπίου Ναθαναήλ (Πατριαρχείου Βουλγαρίας) Σερρών και Νιγρίτης Θεολόγος, Σιδηροκάστρου Μακάριος, Ζιχνών και Νευροκοπίου Ίερόθεος, Έλευθερουπόλεως Χρυσόστομος, Σερβίων και Κοζάνης Παύλος, Νεαπόλεως και Σταυρουπόλεως Βαρνάβας, Πολυανής και Κιλκισίου Έμμανουήλ, Είρηνουπόλεως Δημήτριος (Πατριαρχείου Άλεξανδρείας) και Θερωών Δημήτριος. Παρέστησαν συμπροσευχόμενοι οί Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες: Νέας Κρήνης και Καλαμαριάς Προκόπιος, Κίτρους και Κατερίνης Άγαθόνικος και ό Θεοφιλέστατος Έπίσκοπος Θεουπόλεως Παντελεήμων.

Τό Οίκουμενικό Πατριαρχείο έξεπροσώπησε ό Τοποτηρητής Σεβ. Μητροπολίτης Ίερισσοϋ, Άγ. Όρους και Άρδαμερίου κ. Νικόδημος, ό όποιος και όμίλησε. Έκ μέρους τής Έκκλησίας τής Έλλάδος όμίλησε ό τότε Άρχιγραμματεϋς τής Ίερας Συνόδου Άρχιμ. Κύριλλος Μισιακούλης, ό όποιος έξεφώνησε τόν έπικήδειο λόγο και

μεταξύ άλλων ανέφερε και τὰ ἑξῆς: «Ὁ Μητροπολίτης Λαγκαδᾶ κυρός Σπυρίδων, ὁ πρῶτος τῆ τάξει Ἀρχιερεὺς καὶ Ἀντιπρόεδρος τοῦ Σεπτοῦ Σώματος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ τὴν μεσημβρίαν τῆς 4ης μηνός Δεκεμβρίου ἐ.ἔ. μετὰ λαμπρὰν τε καὶ καρποφόρον ἀρχιερατικὴν διακονίαν, διαρκείας τεσσαράκοντα δύο ἐτῶν ...Βαρὺ τὸ πένθος τῆς Ἐκκλησίας. Βαρεία ἡ ἀπώλεια τῆς Ἱεραρχίας. Μεγάλῃ ἡ ὀδύνη τῶν συγγενῶν καὶ τῶν φίλων. Δακέθυμος ἡ θλίψις τῶν πνευματικῶν τέκνων. Βαθεῖα ἡ πληγὴ τῆς τοπικῆς ταύτης Ἐκκλησίας... Εἰς τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν Λαγκαδᾶ, ὡς ὁμολογεῖ ὁ ἱερός κληρὸς καὶ ὁ εὐσεβὴς λαὸς αὐτῆς, μαρτυροῦν δέ ἀδιαψεύστως τὰ καλὰ ἔργα, ἡ προσφορὰ τοῦ μακαριστοῦ Ἱεράρχου ὑπῆρξε τόσον μεγάλη, ὥστε νὰ εἶναι ὄντως θαυμαστὴ ...Ἄλλ' ἐπειδὴ κατὰ τὴν κρατοῦσαν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν παράδοσιν, ὁ ἐπίσκοπος δέν ἀνήκει μόνον εἰς τὴν ἐπίσκοπὴν, εἰς ἣν ἐξελέγη, ἐχειροτονήθη καὶ κατεστάθη, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ὅλην Ἐκκλησίαν, ὁ Μητροπολίτης Σπυρίδων διεδραμάτισε σημαντικώτατον ρόλον εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν σοβαρῶν καὶ κρισίμων ζητημάτων τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Ὡς μέλος τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου εἰς πολλάς περιόδους, ὡς μέλος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας καί Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν προσέφερε πολυτίμους ὑπηρεσίας εἰς τήν ἐνδοποιμαντικήν ζωήν τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας καί τήν προβολήν Αὐτῆς. Εἰς τήν ἀποστολήν του διέθετε τόν ὀπλισμόν τῆς θεολογικῆς γνώσεως, τῆς ἀρχιερατικῆς συνέσεως, τῆς προσηνοῦς σοβαρότητος, τῆς εὐρηματικῆς σκέψεως καί τῆς φιλικῆς πρὸς πάντας διαθέσεως. Ὁ Μητροπολίτης Σπυρίδων ἦτο καί ὁ θεολόγος τοῦ σπουδαστηρίου, ὁ μελετητής τῶν Γραφῶν, ὁ ἐρευνητής τῆς πατερικῆς σκέψεως καί ὁ ἀκάματος Ἱεροκῆρυξ.

Τό σημαντικώτατον πάντων εἶναι ὅτι ὁ Λαγκαδᾶ Σπυρίδων ἠγάπα καί ἐλάτρευε τόν Χριστόν, ἠγάπα καί διηκόνει τήν Ἐκκλησίαν, ἠγάπα τό ποίμνιόν του καί ἐμερίμνα ἀπαύστως ὑπέρ αὐτοῦ, δι' αὐτό καί ἀντηγαπάτο ὑπ' αὐτοῦ. Ἡ ἱστορική αὕτη Ἱερά Μητρόπολις διά τοῦ ἱεροῦ κλήρου καί τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὅλη διά τῶν ἐπιζώντων Ἱεραρχῶν καί τῶν λοιπῶν στελεχῶν Αὐτῆς, οἱ συγγενεῖς, οἱ φίλοι καί τά πνευματικά τέκνα θά ἐνθυμοῦνται ἐσαεὶ τόν ἐκλεκτόν τῆς ποιμνῆς τοῦ Χριστοῦ ποιμένα.

Διότι ὁ ἀοίδιμος Ἱεράρχης, ἵνα ἐπιγραμματικῶς εἶπω, διεκρίνετο διὰ τό γνήσιον ὀρθόδοξον φρόνημα αὐτοῦ, διό καί ὑπέρ τῆς Ὁρθοδοξίας γραπτῶς τε καί προφορικῶς ἐμαρτύρει. Διέθετε θεολογικήν κατάρτισιν, ἡ ὁποία τοῦ ἐχάριζε λόγον μεστόν νοημάτων. Εἶχε βαθύ ἐκκλησιαστικόν φρόνημα, διό καί περί τῆς Ἐκκλησίας πάντοτε ὠμίλει. Συνεδύαζε τήν δημιουργικήν φαντασίαν μέ τήν ρεαλιστικήν προσαρμοστικότητα. Διέθετε ἄριστον λειτουργικόν ἦθος καί ὑποδειγματικόν τελετουργικόν ὕφος.

Ἀληθής ἱεουργός τοῦ κηρυγματικοῦ λόγου ἐπειδή προετίμα ὀρθῶς τό χριστοκεντρικόν περιεχόμενον αὐτοῦ. Ἦτο ὁμιλητής ἀκριβολόγος μέ ρητορικήν γλαφυρότητα. Ἐπίσκοπος θεληματικός ἐπ' ἀγαθῶ τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις τοῦ βίου αὐτοῦ, μέ τόσον ἐκδηλα τά ἐξωτερικά σημεῖα τῆς ἐκ τῆς νόσου σωματικῆς φθορᾶς αὐτοῦ, γιγάντια ἀληθῶς συμμετοχή εἰς τά καθήκοντα καί τάς ὑποχρεώσεις του ὡς Ἐπισκόπου τῆς Ἐκκλησίας ὑπῆρξε μία ἀδιάψευστος ἐπιβεβαίωσις καί τερματική ἐπισφράγις τῆς ἐξόχου δυναμικῆς καί πληθωρικῆς προσωπικότητος αὐτοῦ.

Ὁ ἱερός οὗτος ἀνὴρ «ἠγωνίσθη τόν καλόν ἀγῶνα τῆς πίστεως, ἐπελήφθη τῆς αἰωνίου ζωῆς, εἰς ἣν καί ἐκλήθη καί ὠμολόγησε τήν καλήν ὁμολογίαν ἐνώπιον πολλῶν μαρτυριῶν» (Α΄ Τιμοθ. στ΄12). Ὁ Μητροπολίτης Λαγκαδᾶ Σπυρίδων Τραντέλλης ἀνεδείχθη, χάριτι θείᾳ, ἐπίσκοπος ἄξιος καί δημόσιος ἀνὴρ σπουδαῖος.

Τίμιε πάτερ καί δέσποτα, μέ τό διαβατήριον τῆς πίστεως καί τῶν καλῶν ἔργων, τῆς ὑπομονῆς καί τῆς ἀγάπης, τῆς μετάνοίας καί τῆς συμμετοχῆς μέχρι καί τῆς τελευταίας ἡμέρας εἰς τό Ποτήριον τῆς ζωῆς, πορεύεσαι εἰς τήν ποθεινήν πατρίδα.

Αἰωνία Σου καί ἄληστος ἡ μνήμη ἀοίδιμε Μητροπολίτα Λαγκαδᾶ Σπυρίδων!».

[ΠΛΗΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΥΛΙΚΟ ΕΔΩ](#)